

Sygn. akt II KK 452/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

Protokolant Anna Janczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorz Krysmanna,
w sprawie **M. D. W.**

oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 11 września 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Naczelnika [...] Urzędu Celno-Skarbowego na niekorzyść
oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 19 lipca 2018 r., sygn. akt VI Ka [...]

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 31 lipca 2017 r., sygn. akt VIII K [...],

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 31 lipca 2017 r., sygn. akt VIII K [...], uznał M. W. za winnego tego, że będąc prezesem firmy „H.” Sp. z o.o., w dniu 04 grudnia 2015 r. w lokalu „L. [...]” usytuowanym przy ul. J. w W., bez wymaganego zezwolenia urządzał gry na automatach w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201 poz. 1540 z ze zm.), tj. na automatach do gier: H. nr [X], A. nr [Y] oraz A. nr [Z] nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna gry, wbrew art. 6 ust. 1 wymienionej ustawy, czym wyczerpał dyspozycje występku określonego w art. 107 § 1 K.k.s. Sąd skazał M. W. na karę 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych, a ponadto orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci automatów do gier.

Po rozpoznaniu apelacji oskarżonego Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 19 lipca 2018 r., sygn. akt VI Ka [...], uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej M. W. i umorzył postępowanie karne w zakresie przypisanego mu czynu.

Kasację od tego wyroku wniósł Naczelnik [...] Urzędu Celno-Skarbowego w W., zarzucając rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenie prawa, tj.: „obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.p.k., polegającą na umorzeniu postępowania karnego skarbowego wobec oskarżonego o zarzucony mu czyn polegający na tym, że będąc Prezesem firmy „H.” Sp. z o.o. w dniu 4 grudnia 2015 r. w lokalu „L. [...]” usytuowanym przy ul. J. w W., bez wymaganego zezwolenia urządzał gry na automatach w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. Nr 201 poz. 1540 z późn. zm.), tj. na automatach do gier: H. nr [X], A. nr [Y] oraz A. nr [Z] nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna gry, wbrew art. 6 ust. 1 wymienionej ustawy, w związku z ujawnieniem w toku rozprawy apelacyjnej, prawomocnego wyroku zapadłego przed Sądem Rejonowym w O. z dnia 26 kwietnia 2017 r. o sygn. akt II K [...], skazującego tego samego oskarżonego, w którym uznano czyny popełnione w okresie od dnia 03 września 2015 roku do dnia 27 czerwca 2017 r. za czyn ciągły w rozumieniu art. 107 § 1 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s.”

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku

w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna w stopniu wręcz oczywistym.

Sąd Odwoławczy zmieniając rozstrzygnięcie Sądu I instancji wyraził w uzasadnieniu swego wyroku pogląd, że zachowanie M. W. w rozpoznawanej sprawie jak i w sprawie osądzonej przez Sąd Rejonowy w O. „stanowiło jeden czyn zabroniony z art. 107 § 1 k.k.s. w rozumieniu art. 6 § 2 k.k.s.” W ocenie Sądu Okręgowego „M. W. został skazany za czyn z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks oraz oskarżony o czyn z art. 107 § 1 kks, które to czyny polegały na urządzaniu przez niego wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych gier na automatach tj. bez koncesji w tym samym okresie czasu. W obu sprawach znamiona przestępstwa były tożsame, również modus operandi sprawcy był identyczny. W niniejszej sprawie nie można tracić z pola widzenia również odmienności konstrukcji art. 6 § 2 kks od art. 12 kk. Art. 6 § 2 kks wymaga, aby zachowania podejmowane w krótkich odstępach czasu były zachowaniami podejmowanymi w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności. W niniejszej sprawie nie może ulegać wątpliwości, że M. W. podejmował tożsame zachowania z zachowaniami, za które został już skazany w warunkach z art. 6 § 2 kk przez Sąd Rejonowy w O.”.

Pogląd ten, a legł on u podstaw wydania zaskarżonego kasacją orzeczenia, jednak jest zdecydowanie błędny. Bezsprzecznie przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. należy zaliczyć do tzw. przestępstw wieloczynowych. Od przestępstw trwałych odróżnia je to, że ich popełnienie nie polega na wywołaniu pewnego stanu, a następnie utrzymywaniu go, ale na podjęciu działania, złożonego z wielu czynności dokonujących zmian w świecie zewnętrznym, realizujących więc znamiona „urządzania” lub „prowadzenia” gier hazardowych (zob.: T. Grzegorzczak, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, Warszawa 2009, s. 58).

Czyn z art. 107 § 1 k.k.s. polega na „urządzaniu” lub „prowadzeniu” gier hazardowych. Specyfika tego przestępstwa wyklucza zatem dokonywanie go „na raty”, co byłoby charakterystyczne dla czynu ciągłego z art. 6 § 2 k.k.s., który jest odpowiednikiem art. 12 k.k. (zob. uzasadnienie rządowego projektu Kodeksu karnego skarbowego, Warszawa 1999, z. 25, s. 144 czy Nowe Kodeksy Karne - z 1997 r. z uzasadnieniami, Warszawa 1997, s. 124). Na działalność oskarżonego nie da się nałożyć „siatki” czynu ciągłego, ponieważ zachowania jego były podejmowane równocześnie na terenie całego kraju i w istocie niezależnie od siebie, a kolejne z nich nie wynikały z już wykonanych. Nie były więc one podejmowane sukcesywnie, po to by ich suma ostatecznie zrealizowała jakiś z góry powzięty zamiar. Nie był to więc jeden zamiar nielegalnego urządzania gier na

automatach w ramach prowadzonych przez siebie spółek, ale szereg zamiarów jednocześnie realizowanych w różnych miejscach (lokalach) całego kraju.

Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2018 r., w sprawie V KK 415/18, a utrwalony licznymi późniejszymi judykataми, że „skoro urządzenie gry hazardowej w postaci gry na automatach (art. 1 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r., Dz. U. z 2018 r., poz. 165 ze zm.) wymaga uzyskania koncesji na kasyno gry (art. 6 ust. 1 tej ustawy), a koncesja taka udzielana jest w odniesieniu do jednego kasyna, prowadzonego w ściśle określonym (geograficznie) miejscu (art. 41 ust. 1, art. 42 pkt 3 i art. 35 pkt 5 tej ustawy), to zachowanie osoby, która nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna podejmuje działanie w postaci urządzania gry na automatach w różnych miejscach (miejscowościach, lokalach), stanowi każdorazowo - od strony prawnokarnej - inny czyn, podjęty z zamiarem naruszenia tych przepisów w każdym z tych miejsc. Uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., popełnione w innym miejscu, w warunkach czynu ciągłego (art. 6 § 2 k.k.s.), w którym czas jego popełnienia obejmuje czasokres popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s., co do którego toczy się jeszcze postępowanie karne skarbowe, nie stanowi w tym późniejszym procesie przeszkody procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, albowiem nie jest spełniony warunek tożsamości czynów" (OSNKW 2018, z. 10, poz. 71).

Nie można zatem ani zgodzić się z poglądem, że czyn zarzucony w niniejszej sprawie wyczerpuje znamiona czynu ciągłego w rozumieniu art. 6 § 2 k.k.s., ani z tym, że wcześniejsze skazania za urządzenie gier hazardowych, nawet w tym samym czasie co opisany w niniejszej sprawie, stanowią podstawę, do przyjęcia, iż również taki „nowy” czyn został już osądzony i że rodzi to skutek procesowy w postaci zaistnienia powagi rzeczy osądzonej.

Ponownie rozpoznając apelację oskarżonego Sąd Okręgowy winien mieć na względzie powyższe zapatrywania prawne (art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.).

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

